

ních práv navrhovatelů a nařízena knihovní poznámka tohoto zákazu, nepodala odpurkyně rekursu a jsou proto vývody dovolacího rekursu, vztahující se k otázce, zda bylo toto prozatímní opatření právem povoleno čili nic, bezpředmětné, neboť v této části jest usnesení prvního soudu právoplatným. Předmětem dovolacího rekursu jest jen otázka, na jakou dobu má býti toto prozatímní opatření povoleno. V této otázce sluší dovolacímu rekursu přisvědčiti. Nájemní práva navrhovatelu, jejichž určení se žalobou domáhají, jsou chráněna zákonem ze dne 27. dubna 1922 čis. 130 sb. z. a n. a nařízením vlády ze dne 25. června 1920 čis. 409 sb. z. a n. Podle § 7 zákona vztahuje se ochrana jeho též na pachtovní smlouvy o provozování živností v najatých místnostech. Navrhovatelé by musili tedy osvědčiti, že odpurkyně (nový majitel domu) bude míti proti nim některý z důvodů výpovědních v § 1 tohoto zák. uvedených, nebo že jest tu důvod §u 3 pro zrušení nájemní smlouvy, nebo že jest se obávat, že v případě povolení výpovědi jim odklad vyklizení povolen nebude, nebo že jest nebezpečí, že oba zákony o ochraně nájemcu nebudou obnoveny. Navrhovatelé nic takového netvrdili a neosvědčili. Není proto důvodu, aby byla odpurkyně na celou tvrzenou dobu nájmu ve volné dispozici se svým majetkem obmezována.

Čís. 2338.

Poukázal-li cizozemský poručenský soud poručníka, by podal o zvýšení výživného žalobu na nemanželského otce, bydlícího v tuzemsku, třebas se tak nestalo formálním usnesením, jež by doručeno byvši i nemanželskému otci nabylo právní moci, nemůže tuzemský procesní soud odmítnouti žalobu z důvodu, že nárok měl býti uplatňován v mimosporném řízení před cizozemským soudem.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, R I 186 23.)

Žalovaný nemanželský otec doznal otcovství k žalujícímu dítěti a zavázal se smírem u okresního soudu v Neubau ve Vídni platiti měsíčně 350 K. Usnesením ze dne 16. března 1920 poukázal poručenský soud v Neubau ve Vídni žalobcova poručníka k podání žaloby o zvýšení výživného na otce, bydlícího nyní v Praze. Usnesení to nebylo nemanželskému otci doručeno. O žalobě rozhodl dovolaný pražský okresní soud věcně, o d v o l a c í s o u d zrušil jeho rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu, maje vzhledem k tomu, že nebylo zmocňující usnesení doručeno nemanželskému otci, za to, že ve smyslu plenárního usnesení ze dne 27. října 1920 čis. pres. 1019/20 jest pořad práva nepřipustným, ježto nárok měl býti uplatňován v řízení nesporném.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nepřihlížeje k zrušovacímu důvodu, znovu rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Jest sice pravda, že usnesení poručenského soudu, okresního soudu v Neubau ve Vídni, ze dne 16. března 1920, jímž byl poručník zmocněn,

by na nemanželského otce podal žalobu o zvýšení výživného, nebylo tomuto doručeno a že neobsahuje žádného odůvodnění. Přes to však nelze sdíletí názor odvolacího soudu, že jest celé sporné řízení zmatečným podle Šu 477 čis. 6 c. ř. s. Odvolací soud odůvodňuje svůj názor tím, že tu jde o nároky, které měly býti uplatňovány v řízení nesporném, takže jest vyloučeno, uplatňovati je pořadem práva, a poukazuje na plenární rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. října 1920 pres. 1019/20, podle něhož lze se, bylo-li uznáno otcovství k nemanželskému dítěti, domáhati placení nebo zvýšení výživného s p o r e m jen tehdy, poukázal-li poručenský soud poručníka k žalobě formálním usnesením, jež, doručeno byvši nemanželskému otci, nabylo právní moci a jímž jest pak procesní soud vázán. Tato zásada platí ovšem potud, pokud pro jednání o výživném předepsáno jest nesporné řízení před t u z e m s k ý m soudem, nelze ji však rozšiřovati i na případy, kde nesporné řízení provéstí má soud c i z o z e m s k ý. Poukázal-li cizozemský poručenský soud poručníka, by podal na nemanželského otce v tuzemsku bydlícího žalobu o placení nebo zvýšení výživného, nepřísluší procesnímu soudu Čs. státu, by zkoumal zákonitost dotyčného usnesení cizozemského poručenského soudu, vydaného podle tamních zákonných předpisu. V tomto případě jest poručenským soudem okresní soud v Neubau ve Vídni, tedy soud cizozemský, a tomuto soudu by náleželo provedení nesporného řízení podle předpisů v Rakousku platných. Uznal-li cizozemský poručenský soud, že mu nelze, čeho třeba, zaříditi v cestě nesporné, a poukázal-li proto poručníka nemanželského dítěte na pořad práva, nemůže procesní soud Čs. státu odmítnouti žalobu z důvodu, že onen nárok měl býti uplatňován v mimosporném řízení před cizozemským soudem. Právem zahájil tedy soud prvé stolice na základě onoho poukazu cizozemského poručenského soudu proti žalovanému, jenž jest ostatně rakouským příslušníkem, sporné řízení; naproti tomu neposoudil odvolací soud věc správně, zrušiv toto řízení jako zmatečné dle Šu 477 čis. 6 c. ř. s. a odmítnuv žalobu.

Čís. 2339.

V pozůstalostním řízení nejsou pozůstalostní věřitelé oprávněni, odporovati rozhodnutím pozůstalostního soudu o tom, které předměty mají se do pozůstalostního jmění pojati nebo z něho vyloučiti.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, R I 192 23.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs pozůstalostních věřitelů do usnesení rekursního soudu, potvrdivšího usnesení pozůstalostního soudu, jímž byly některé věci z pozůstalosti vyloučeny.

D ů v o d y:

Stěžovatelé vystupují v tomto pozůstalostním řízení jako věřitelé pozůstalosti. Ale pozůstalostním věřitelům neposkytuje zákon v pozůstalostním řízení vlivu na soudní rozhodování o tom, které předměty